

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/91/2019
Identifikačné číslo spisu:	8315201756
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8315201756.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Humenskej energetickej spoločnosti, s.r.o., so sídlom v Humennom, Chemlonská 1, IČO 31728812, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Brörtl & Čentík s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, v mene ktorej koná JUDr. Alexander Brörtl, advokát a konateľ, proti žalovanej PhDr. D. R., bývajúcej v U., o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 11 C 76/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. júla 2018 sp.zn. 20 Co 99/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. apríla 2017 č.k. 11C/76/2015-188 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala ochrany svojej dobrej povesti a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, a stranami táto skutočnosť spochybnená nebola, že výroky uvedené pod písmenom „A“, „B“, „C“, „D“ žaloby žalovaná predniesla na zasadnutí mestského zastupiteľstva. Predmetné výroky sa týkali nájomnej zmluvy č. XXX/XXXX z 20. decembra 2005 uzavretej medzi stranami sporu. Skutkové tvrdenie vo výroku „A“: „Humenská energetická dva roky po sebe mestu neplatí nájom.“ a „Humenská energetická dvakrát nezaplatila.“, bolo opodstatnené, nakoľko z predložených listín platby v rokoch 2011-2014 boli nepravdivé. Vo výroku „B“: „...prišla žaloba na mesto, že 180 000 eur sme urobili škodu Humenskej energetickej.“, v časti vyjadrenia, že bol nachystaný „vážny tunel“, nebolo preukázané, že sa týkal priamo žalobcu a sám konateľ žalobcu potvrdil, že takáto žaloba podaná bola, titulom nezaplatenia faktúry. Vo výroku „C“: „Humenská energetická si prenajala rozvody v Humennom naozaj za 685 000 ...“ súd tvrdenie žalovanej vyhodnotil ako nepresné, ale opodstatnené na zvýraznenie hodnoty prenajatého majetku, nakoľko tie boli prenajaté za sumu nižšiu o 23 120,40 eur. Vo výroku „D“: „Takže každý rok nám dala Humenská energetická 42 až 45 tisíc eur, aby sme odpísali.“, tieto tvrdenia nedosahovali skutočnú, vyššiu hodnotu odpisov, preto ich súd nepovažoval za škodlivé a v neprospech žalobcu. Hodnotiace úsudky žalovanej súd vyhodnotil ako všeobecné a zamerané na možnosti bližšie

nemenovaných subjektov zmocniť sa energetických zariadení mesta po odpísaní ich účtovnej hodnoty. Súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že majetok s nulovou zostatkovou hodnotou alebo s nízkou zostatkovou účtovnou hodnotou láka záujemcov k získaniu takéhoto majetku za nízku kúpnu cenu, čo potvrdzuje aj ustanovenie prílohy č. 3 vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie svoje úvahy uzavrel tak, že „nebolo preukázané, že by skutkové tvrdenia, ktoré predniesla žalovaná na mestskom zastupiteľstve a ktoré súd rozobral vyššie, boli nepravdivé, a preto v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu, že nebola preukázaná nepravdivosť skutkových tvrdení. Ostatné výroky žalovanej súd hodnotí ako hodnotiace úsudky, a ako bolo vyššie uvedené v predchádzajúcich odsekoch žalovaná mala právo vyjadrovať sa k predmetným otázkam ako štatutárny zástupca tretinového spoločníka žalobcu a tieto hodnotiace úsudky podľa názoru súdu neboli ani len objektívne spôsobilé na zásah do dobrej povesti žalobcu. Pokiaľ by súd posúdil kritiku žalovanej takým spôsobom, že priamo obviňuje žalobcu z nekalej činnosti ako to uvádza žalobca vo svojej žalobe, tak by obvinila z takejto nekalej činnosti žalovaná aj tretinového spoločníka tejto obchodnej spoločnosti a tým je mesto Humenné, čím by sama sebe poškodila. Z týchto dôvodov súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.“

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 12. júla 2018 sp.zn. 20 Co 99/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a osvojil si jeho odôvodnenie. Na zdôraznenie správnosti, s poukazom na ustanovenie § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 212/2007 uviedol, že ak žalovaná ako štatutárna zástupkyňa mesta Humenné, ktoré je zároveň spoločníkom žalobkyne, pred mestským zastupiteľstvom predniesla výroky, ktoré boli predmetom tohto konania, mala na ich prezentáciu nielen že právo, ale bolo jej povinnosťou informovať zástupcov obyvateľov mesta Humenné a zároveň mala právo vyslovovať svoje názory na hospodárenie obchodnej spoločnosti žalobkyne, pričom prednes nebol takej intenzity, aby žalobkyni bolo dôvodné poskytnúť ochranu podľa Občianskeho zákonníka. „Treba si uvedomiť, že nielen žalovaná ako primátorka mesta, ale aj žalobca, ktorého predmetom činnosti je zabezpečovať uspokojenie potrieb mesta Humenné, musí počítať s tým, že hranice prijateľnej kritiky sú nastavené vyššie, ako v bežných vzťahoch.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Zásah do jej práva na spravodlivý súdny proces vyvodzuje z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k zásadným otázkam, ktoré boli pre rozhodnutie relevantné. Uvádza, že z rozhodnutia nie je možné zistiť, aký vplyv mali deklarované ciele kritiky žalovanej a charakter činnosti žalobkyne na prípustnosť kritiky žalovanej pokiaľ ide o jej formu, obsah a miesto. Odvolací súd nereagoval na jej námietky, podľa ktorých žalovaná nepreukázala pravdivosť jej skutkových tvrdení a ani pravdivosť základu jej kritiky. Prípustnosť dovolania žalobkyňa vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, tvrdiac, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (napr. od jeho rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 212/2007, 1 Cdo 113/ 2009, 4 Cdo 149/2009), nakoľko hodnotiace úsudky vyhodnotil ako všeobecné, pričom podľa ustálenej praxe je zásadné to, či sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti právnickej osoby. Prípustnosť dovolania žalobkyňa vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, majúc za to, že je potrebné vyriešiť právnu otázku: „Je vylúčené, aby do dobrej povesti právnickej osoby zasiahol štatutárny orgán jej člena (spoločníka) akcionára z toho dôvodu, že by tým tento štatutárny orgán poškodil sám sebe?“

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je treba odmietnuť.

6. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť ňou podaného dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp.zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

11. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Rozsudok súdu prvej inštancie podrobne uvádza, prečo súd žalobe nevyhovel. Rozsudok odvolacieho súdu uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobkyne, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, najmä vysporiadanie sa s podstatnými odvolacími námietkami. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z

odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Odvolací súd náležite vysvetlil prečo boli hodnotiace úsudky žalovanej (kritika) prípustné.

12. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Dovolací súd v tejto súvislosti s námietkou žalobkyne, že žalovaná nepreukázala pravdivosť skutkových tvrdení, a ani pravdivosť základu jej kritiky, považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

14. Žalobkyňa prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ale aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

16. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod vymedziť. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie

záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

17. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

18. Žalobkyňa v prípade vymedzených dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP túto (procesnú) povinnosť nesplnila. V dovolaní vytkla odvolaciemu súdu celý rad nesprávností, namietala, že jeho rozhodnutie nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci pokiaľ vyhodnotil hodnotiace úsudky žalovanej ako všeobecné, kritizovala správnosť jeho právnych úvah a záverov, ničím však nevysvetlila, riešenie ktorej právnej otázky, dovolacím súdom dosiaľ inak riešenej, bola založená prípustnosť jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

20. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobkyňa namietala nesprávnosť právneho názoru odvolacieho súdu, keď nesprávne právne posúdil právnu otázku, či je vylúčené, aby do dobrej povesti právnickej osoby zasiahol štatutárny orgán jej člena (spoločníka) akcionára z dôvodu, že by tým tento štatutárny orgán poškodil sám sebe.

21. Ako už bolo uvedené vyššie, aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

22. Zo záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie síce vyplýva, že kritiku žalovanej považoval s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania za primeranú, pričom správnosť záveru (iba) podporil konštatovaním, že by žalovaná ako štatutárny orgán minoritného spoločníka žalobkyne poškodila sama sebe. Z rozhodnutia odvolacieho súdu však nevyplýva, že by sa výslovne zaoberal takouto otázkou a na vyriešení tejto otázky jeho rozhodnutie nespočívalo. K právnym záverom o prípustnosti kritiky žalovanej dospel na základe toho, že kritika žalovanej nebola neprimeraná, nakoľko žalovaná ako zástupca obyvateľov mesta Humenné má hranice prijateľnej kritiky nastavené vyššie ako v bežných vzťahoch a zároveň žalovaná mala právo vyslovovať svoje názory na hospodárenie spoločníka. Z uvedeného dôvodu nemôže byť žalobkyňou nastolená právna otázka považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

23. Najvyšší súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobkyne v časti namietanej vady tzv. zmätočnosti je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci

podľa § 447 písm. f/ CSP.

24. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.